

селото Оръховица, които съ били слагани на гръцки¹⁾. Отъ кориците на едно гръцко евангелие, печатано въ 1651 година, намърено въ тавана на църквата „Св. Петър“, имаме оставени нѣколко лѣтописни бележки, писани отъ свещеника въ 1828 год. на гръцки езикъ. Въ друго евангелие отъ същата църква намираме кондики на гръцки езикъ отъ 1734 година. Тавана на тая църква е пълень съ богослужебни книги и евангелия, печатани на гръцки езикъ, между които намираме само едно на ромънски езикъ, навѣрно донесено случайно отъ нѣкой бахчованинъ отъ Ромъния.

За запазване по дълго време гръцкото влияние въ Горна-Оръховица били виновни по-старите хора, а особено нѣкои гръцки фанариоти, тѣй като тѣ съ продължавали да пишатъ и се подписватъ на гръцки езикъ. Свещеници въ църквата съ били посвечето гърци или българи, които се гърчели. Отъ едно завещание, писано на 14 февруари 1872 година, съ което видния първенецъ на времето си Досю Ивановъ Бояджиевъ, разпредѣля своето наследство, съ сложени подписите на тогавашни първенци и на единъ свещеникъ на гръцки езикъ.

Разбира се, измежду тия първенци и граждани на Г.-Оръховица не съ липсвали и такива, които твърдо съ държали на своята бащина вѣра и своя роденъ езикъ. Какво е било гръцкото влияние отъ епохата на духовното и политическо робство, преди сто години и, какво влияние е оказвало то въ Г.-Оръховица, се вижда и отъ това, че и днесъ едно голѣмо и внушително мнозинство днешни граждани, особено тия, раждани и кръщавани тукъ, дори и преди 40—50 години, па и днесъ носятъ още чисто гръцки собствени имена, каквито могатъ да се изброятъ: Василакъ, Христаки, Калиопа, Велизарий, Кириакъ, Анастасъ, Андони, Георгакъ, Зоя Зица, Сипа, Вангель, Ламбринъ и др.

Въ 1827 година тукашния житель Герасимъ²⁾, който живѣлъ дълъо време въ Рилския монастиръ, кѫдето биль въ близки отношения съ бѣлгарските монаси и религиозното служене въ монастиря на славянски, следъ като се завръналъ въ Горна-Оръховица и видѣлъ, какво зло нанася гръцкото влияние въ родния му градъ и на неговите близки, подхранванъ отъ добри патриотически чувства и съ желание да се избави това население отъ фанариотите — събраш нѣколко момчета и момичета въ една частна кѫща и започналь да преподава букваръ, часословъ и псалтиръ на бащинъ славянски езикъ. Единъ денъ гръцкия владика отъ Търново, Иларионъ Критски, като

1) Надписите по иконите на черквите „Св. Богородица“, „Св. Георги“, „Св. Петър“, „Св. Атанасъ“ съ на гръцки езикъ, сложенъ върху зачернатите надписи на славянския текстъ

2) Г. Димитровъ — Княжество Бѣлгария, София, 1896 г.